

de hende skamfuld. Og som hun nu fortalte om sin Mor og om de ængstende Tanker, hun gjorde sig om Karakteren af hendes Sygdom, kom Afslappelsen efter det sidste Døgns Sindsbevægelser over hende som en Afmagt. Hun faldt i en nervøs Graad og maatte lægge sig paa hans Løjbænk. Karsten blev forskrækket. Han kom med Kølnervand for at bade hendes Tindinger, og hans forfjamskede Omhu rørte hende, saa hun i Tankerne gjorde ham inderlig Afbigt for sin hæslige Mistanke.

Det varede nu ikke mange Dage, før Jytte paa Forandringerne i Moderens Ansigt kunde se, at det bar mod Døden. Da hun spurgte Fætteren, bekræftede han det ogsaa, idet han forklarede, at en Operation ikke kunde forsøges paa Grund af Svulstens Sæde. Til Gengæld trøstede han hende med, at Moderen næppe vilde komme til at lide længe.

Det slog nu ikke til. Langsomt, i Løbet af mange Uger, opløstes Fru Bertha, og Døden sparede hende ikke for sine Tommeskruer.

Jytte opholdt sig i al denne Tid mest i Byen, og det kunde ikke undgaaes, at hun og Pastor Gaardbo af og til mødtes i Moderens Stuer. De hilste dog kun paa hinanden i Forbigaaende. Jytte forlod altid Sygeværrelset, naar hun hørte ham ringe. Men der var ogsaa Timer, da hun ventede ham med Utaalmødighed og var taknemlig for den Trøst, han bragte Moderen. Under dennes sværeste Lidelser var hans Nærværelse tilsidst det eneste, der kunde give hende lidt Ro. Men hvor var han ogsaa mærkelig forandret! I denne stille Mand med det indadvendte